

Najlepši dnevi.

Spisal *Leon Poljak.*

Navadno govore ljudje, da ni človeku nikoli lepše nego takrat, ko je mlad in zdrav. Pa je tudi res tako. Kaj maram za vse drugo, ako sem zdravega telesa, vedrega duha in mladih let! Lepšega življenja si v resnici ne morem misliti.

Toda Brožičeva Marijanica je bila drugih misli.

In ne brez vzroka.

Brožičeva Marijanica je bila ljubeznivo dekletce. Vsa soseščina jo je poznala. Pa ne morebiti zaradi njene nagajivosti in porednosti — ravno narobe: Brožičeva Marijanica je bila znana daleč naokrog kot poslušna in redna deklica. Prav pogostoma si lahko slišal, kako so govorile matere: „O, ko bi bili naši otroci taki, kakršna je Brožičeva Marijanica!“

Njena mati je skrbela zanjo in jo negovala, kolikor je največ mogla. Morda celo preveč! Zakaj Marijanica je prihajala čimbolj mehka in nežna, in vsaka sapica ji je škodovala. Doma so jo vedno oblačili v toplo. Skrbno je bila zapeta do vratu, da bi se ne premrazila. In suknjene črevlje je nosila, da bi ji ne prišlo kaj mrzlega vanje. Pa saj so tudi lahko skrbeli zanjo tako lepo, ker so bili Brožičevi imoviti in ni jim bilo treba gledati na vsak krajcar!

Zato pa se je Marijanica prav pomehkužila. Zdajinzdaj ji je kaj ponagajalo: ali jo je bolela glava ali zob ali pa je dobila tak nahod, da je vedno tiščala ruto pod nosom — pod noskom, ki je tako prijazno čepel sredi lepega lica, doli pod svetlimi, jasnimi očmi. In pa temni, valoviti kodri — ej, kako so ji pristojali!

Bila je nekega deževnega dne pri teti, a takoj drugo jutro je začela pokašljevati. Tako tiho, boječe, da bi ne spravila matere v skrb. Pa se ni dalo dolgo prikrivati. Podnevi je že še šlo, ali ponoči se ni dalo. Imela je nemirno spanje, in v grlu jo je tako ščegetalo, da je kašljala prav na ves glas. Seveda: spala je, četudi nepokojno, in takrat ne more človek zase.

Marijaničina mama pa je bila polna težkih skrbi. Kaj bo, če Marijanica ne ozdravi? Če ne odneha kašelj in pritisne še kaka druga, hujša bolezen? O, še umreti bi morala hčerka, in to bi bilo največje zlo!

Kaj torej?

Oče konjiča pred voz, sebe na voz — in hajdi po zdravnika! Učeni gospod, z naočniki na nosu in s sivo brado, se pripelje, preišče kar najvestnejše mlado bolnico in precej potolaži mater: „Nič ne bo hudega! Neznaten prehlad! V posteljo mora, piti mora lipov čaj in malo medu v njem, da se izpoti, pa bo zopet zdrava!“

Z zlatom bi bila najrajša obsipala Marijaničina mati učenega in dobrega gospoda, ki jo je tako silno potolažil.

In Marijanica je morala v posteljo. V posteljo je morala, v lepo, belo, mehko in toplo posteljo! Zunaj je baš začel piskati ostri jesenski veter,

da so zdajndaj zažvenketale šipe v oknih — a Marijanica je ležala v gorki postelji, na mehkem, pernatem zglavju; pila je sladki čaj, ki je vonjal po

lipovem cvetju in medu, in bilo ji je tako dobro, saj ji je dan na dan bolj in bolj izginjal kašelj, da ni čutila nobenega praskanja več v grlu, da ni bila naposled čisto nič več bolna. A pila je vendarle še vedno čaj z medom, in objemala ji je telesce mehka pernica, obšita s čipkami, ki so bile tako lepe in bele, da je bilo v resnici krasno ležati med njimi!

Krasno je bilo ležati med njimi, saj ji je bilo tako prijetno toplo, da je morala časih kar z rokami izpod odeje. E, kako so se ji debelile roke: vsak dan so prihajale okroglejše in zalitejše. Pa kako bi tudi ne? Ali mislite, da je živela Marijanica res ob samem čaju, ki je bil v njem raztopljen med? Seveda! Bog ve, kaj ji je vse mati nakuhala in napekla, da bi se čim prej popravila od bolezni. Vsako uro je kaj lepšega zavonjalo iz kuhinje: zdaj kaka jajčnata jed, zdaj kaj iz moke, zdaj košček pečenega mesa.

Nikoli ni bilo Marijanici lepše! Sosedovi otroci so prihajali k nji v vas, in Marijanica se jim je smehljala iz pernic, vsa zakopana vanje. Bila je videti kot pomladni rožasti cvet, položen na bele blazine.

„O, da bi bila vedno tako bolna“, si je želela Marijanica. Da bi le bila! Saj to ni nič hudega, če je človek zdrav in ga delajo bolnega. Da bi le vedno užival tako lepe, najlepše dneve ta pomladni rožasti cvet, položen na bele blazine!

Pastorka.

*Dve sta zvezdi se utrnili
s sinjega neba,
pa sta v vejah obviseli
hojki vrh gorá.*

*Prvo zvezdo mi pošilja
mamica nocoj,
drugo zvezdo mi pošilja
angel skrbni moj. —*

*Ho bo jutro obsvetilo
rosne mi vrhé,
šla bom k hojki, da ji vzamem
zvezdici obe.*

*Sladko bom ju poprosila:
„Lučki tihi ve,
posvetita mi nebeške
radostne stezé!“*

*Zvezdici kot dva plamenčka,
lahno utripajoč
na rokàh, peljala bosta
me skoz črno noč: —*

*Tja črez gore, črez doline
k mamici v nebó,
aj, tam smeje se le sreča,
smeje se zlató! . . .*

Cvetko Slavin.

